

[Jytte Andersen]

Også det kunne måske betyde, at det er den rigtige tankegang, der ligger i SF's forslag om, at man i højere grad fra lovgivningsmagtens side skal ansvarliggøre fædrene i deres omsorgsforpligtelse og måske derved udjævne den forskel, der er med hensyn til beskæftigelsesmulighederne.

Tankegangen, der ligger i forslaget om, at man skal splitte barselorloven op, er jeg meget enig i. Og hvis man skal drage en konklusion af det, hr. Bjarne Ørum sagde, var Det Radikale Venstre heller ikke helt uenig i den del af forslaget – sådan hørte jeg det.

Socialministeren (Aase Olesen):

Spørgsmålet om, hvorvidt indførelse af en række omsorgsdage er et arbejdsmarkeds-spørgsmål eller et lovgivningsspørgsmål, er ikke så enkelt, som fru Jytte Andersen ville gøre det til. Det er vel begge dele. Men når jeg har sagt for nogle år siden, at indførelse af omsorgsdage var meget dyrt, og at vi selvfølgelig kunne vedtage det, hvis vi havde pengene, skal der selvfølgelig ikke deri ses, at man ikke også skulle forhandle det med arbejdsmarkedet.

Men det er ikke det, der er tale om her. Der er ikke tale om, at et parti kommer med 700-800 mio. kr. et eller andet sted fra og siger: Dem vil vi gerne have brugt til omsorgsdage. Hvis det var tilfældet, skulle arbejdsmarkedet måske nok være til at forhandle med.

Det er jo i øvrigt den helt markante forskel på SF-forslaget og så det, hr. Agerschou kalder et radikalt projekt. Da vi foreslog barselorloven udvidet markant, var der samtidig et forslag om, hvordan det skulle finansieres. Vi fremsatte forslag om at forhøje skatterne simpelt hen ved at forhøje dagpengebidraget, som det hed gang.

Det gør SF ikke i dag. Der er ingen i dette Folketing, der kommer og foreslår skattetryk- ket hævet. Det er slut med det. Der er ingen, siden Det Radikale Venstre foreslog barselorloven udvidet – så vidt jeg husker i hvert fald – der har fremsat forslag, hvor der samtidig var angivet en ordentlig finansiering. I hvert fald ikke en skattefinansiering. Og det vil sige, at man trækker bare dette her ned over hovedet på arbejdsgiverne. Det skal finansieres via besparelser på arbejdsgiversiden. Og derfor ville dette aldrig være et radikalt projekt. Sådan handler vi faktisk ikke i Det Radikale Venstre – og heller ikke i den nuværende regering.

Jeg skal gerne anerkende, at det er den rigtige vej at gå – det har jeg heller ikke sat spørgsmålstegn ved – at udvide barselorloven og gøre det for fædrene alene. Al respekt for det. Men stadig væk, på et eller andet tidspunkt ønsker man vel også, at det skal fungere, og så vil det altså koste noget – endda ganske meget. Man fremsætter vel ikke forslaget, for at det ikke skal fungere.

Vi har måttet sige, at med finansloven og de problemer, der er med at få den til at hænge sammen, med de budgetter, der er på Socialministeriets område, med stadig stigende udgifter til de lovbundne ordninger er der altså ikke meget at lave reform for. Men hvis hr. Agerschou kan komme og anvise, hvor vi inden for systemet kan finde pengene, så synes jeg, det var spændende. Men vi kommer altså ikke, hverken fra Det Radikale Venstres side eller fra regeringens side, og trækker udgifter på 600-700 mio. kr. ned over hovedet på arbejdsgiverne.

Jeg vil som sagt sige, at jeg synes, det er den rigtige vej at gå at lægge mere vægt på fædrenes – jeg tror, det var fru Jytte Andersen, der sagde – inddragelse eller involvering i ansvaret for børnene. Vi er gået en anden vej, og vi står nu over for nogle forhandlinger i ministeriet med arbejdsmarkedets parter om et oplæg om, hvordan man kunne få – skal vi sige – børneliv, familieliv og arbejdsliv til at hænge bedre sammen, når vi må erkende, at vi ikke har de mange millioner eller milliarder at gøre godt med.

Jeg tror, at man måske, hvis man fik aftaler med arbejdsmarkedets parter, kunne tænke sig ordninger, som kunne give folk rettigheder på dette område: rettigheder til orlov, rettighed til fleksibel arbejdstid, rettigheder til nedsat arbejdstid, uden at det behøvede at koste de helt store summer, hvis vi indretter os fornuftigt – også på skattesiden og på daginstitutionstakst- siden – i og med at der ikke er så forfærdelig meget vundet, sådan som det er i dag, ved at arbejde fuld tid. Og jeg tror, som fru Jytte Andersen, at langt de fleste forældre – småbørnsforældre – i dag ønsker en tilknytning til arbejdsmarkedet.

Der er jo sket en stor udvikling bare siden 1983, da vi kom med vores forslag om ændret barselorlov. Vi ved nu fra undersøgelser, at såvel småbørnsmødre som småbørnsfædre egentlig kunne ønske sig nedsat arbejdstid, medens børnene er små. Det er det, de fortæller os, når